

Mirko Kunčič:

Osamela ptička.

*V tesni kletki ptička,
ptička osamela,
pesemco je žalno
v tiho noč zapela:*

*»Kaj je danes s tabo,
punčka moja zlata?
Ves dan so zaprta
tvoje sobe vrata.*

*Gladna sem ... Si čisto
name pozabila?
Joj, še lahko noč mi
nisi nič voščila!« —*

*V beli krsti nemo
deklica leži.
Nikdar, več ne bo je
k ptički žalostni ...*

Vaš prijateljček.

Gvidonova šola je imela počitnice. Proti sredi julija sta se gospod in gospa Fongalanska s svojima fantkoma napotila v Lurd.

Lurd! Preljubi kraj Gvidonove nebeške mamice! Kakšna radost, ko bo lahko pred čudežno votlino ponavljal: Zdrava Marija! Stopil bo na tisto mesto, kjer je stala nekoč Bernardka. Svoj pogled bo obrnil v skalno duplino. Kdo ve, ali se ne bo med cvetje divjega rožnega grma pomešalo tudi nekaj zlatih rož!

Komaj si zagotovijo stanovanje v hotelu Metropol, že Gvidon priganja, naj bi šli brž k potoku Gavu. Končno so pri votlini.

Pomešan med množico, Gvidon takoj poklekne, sklene roki in se začne pogovarjati z mamico Jezuščkovo.

Zdravomarijo moli za Zdravomarijo, a še bolj počasi kakor kdaj prej, zato da bi prelepo molitev še bolj globoko razumel. Popolnoma se vda svoji nebeški mamici, in njegov priljubljeni »da« pada iz nje-